

Эҳромдаги кишининг кийимлари

10:24 / 09 июнь 1002

هُنَعُ هَلْ لَ اِي ضَرَّ رَمُعِ نُبِ اِنَع
، هَلْ لَ لُ وُسَرَّ اِي : لَ اِقِ اَلْ جَرَّ نَأْ
نَمُ مَرْحُمُ لَ اَسَبُ لَ اِي اَم
سَبُ لَ اِي اَل : لَ اِقِ ؟ اِي ثَ لَ ا
اَلَو ، مَ اَمَّ غَ لَ ا اَلَو ، صُمُّ قُ لَ ا
، سَنَ اَرَبُ لَ ا اَلَو ، تَ اَلِ اِي وَا رَّ سَ لَ ا
دِجَ اِي اَلُ دَحَ اُ اَلِ اِ فَا فِ خُ لَ ا اَلَو

نِيَّ فُخِّ سَبَلَيْ لَفِ نِيَّ لُغَن
نَمَلَفُ سَأْمُهُ غَطَقَيْ لَو
نَم أَوْ سَبَلَتِ أَلَو، نِيَّ بَغَكُ لَأ
نَ أَرْ فَعَزُّ هَسَمَ أَيُّ يَشِبَّ أَيُّ ثَلَأ
سُرُ وَ أ

Ибн Умар розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Бир киши:

«Эй Аллоҳнинг Расули! Эҳромдаги киши қайси кийимларни кияди?» деди.

«Кўйлақлар, саллалар, шалворлар, кулоҳлар, махсиларни киймайди. Аммо кийгани кавуш топмаса, махси кийиб, ошиғидан пастидан кесиб олсин. Заъфарон ва варас теккан кийимларни кийманглар», дедилар».

Шарҳ: Умуман олганда, эркак киши эҳромга кирганда тикилган нарса кийиши мутлақо мумкин эмас.

«Заъфарон» сариқ рангли ўсимлик бўлиб, уни кийимларга кўпроқ хушбўй нарса сифатида суртилган.

«Варас» Яманда ўсадиган сарғиш-қизил ўсимлик бўлиб, у ҳам хушбўй нарса сифатида ишлатилган. Ҳаж ва умра қилувчи киши эҳром кийимига бу икки нарсани суртиши мумкин эмас.

Эҳромдаги эркак кишининг оёқларининг уст қисми очиқ бўлиши лозим. Шунинг учун кавуши йўқ одам махси кийишга мажбур бўлса, унинг ошиғидан пастини кесиб ташлаши лозим.

دِجَّيْ مَلْ نَمِ : ةَيَّ اَوْرِي فَو
سَبْلَيَّ لَفِ نَيَّ لَعْنَلَا
اَرَا زِي دِجَّيْ مَلْ نَمَو ، نَيَّ فُخ
لَيَّ وَا رَسَّ سَبْلَيَّ لَفِ

Бошқа бир ривоятда:

«**Ким кавуш топмаса, махси кийсин. Ким изор топмаса, шалвор кийсин**», дейилган.

Шарҳ: Албатта, кавуш топмаган киши аввалги ривоятда айтилганидек, махсини ошиғидан пастидан кесиб, кияди.

Изор – эҳром боғлаган эркак киши киндигидан пастига тутадиган лунги. Изорни топмаган киши шалвор кийиб олса бўлар экан. Бунда ўша кийимнинг иложи борича изорга яқин бўлиши риоя қилинади.

يَضَرَّ ةَيَّ مُأْنَبِ يَلْعَعِي نَع
يَتَأَلُّجَرُّ نَأْ هُنَّعُ هَلَلَا
هَيَّ لَعْنَلَا يَلَّصَّ يَبْنَلَا
لَهَأْ دَقَّ ةَنَ اَرَعَجَّ لَابَّ وُهَو مَلَّ سَو
هَتَيَّ حَلُّ رَفَّ صُمَّ وُهَو ، ةَرْمُغَّ لَابَّ

لَا أَقِفُ، هَبُّجِ هَيْلَعَو، هَسْ أَرَو
تُمْرَحَ أَيُّنَا، هَلَلَا لُوسَرَاي
لَا أَقِفُ، يَرَتِ أَمَكْ أَنْ أَوْهَرْمُعِب
لَسْ غَاوَهَبُّجِ لَكُنْ عَعُزْنَا
تَنْ كَأَمَو، هَرَفُ صِلَا كُنْ ع
هَعَنْ صَافَ كَجَحِ يَفِ أَعْنَاصِ
هَسْ مَخْلَا أُمُّهَ أَوْرَ. كِتَرْمُعِ يَفِ

Яъло ибн Умайя розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоху алайҳи васаллам Жаъронада умра ниятини қилиб бўлганларида соқоли ва бошини сариққа бўяган, чопон кийиб олган бир киши келди ва:

«Эй Аллоҳнинг Расули! Мен умрага эҳром боғладим. Ўзим эса кўриб турганингиздек», деди.

«Устингдаги чопонни еч. Ўзингдаги сариқни юв. Ҳажингда нима қилсанг, умрангда ҳам шуни қил», дедилар».

Иккисини бешовлари ривоят қилганлар.

Шарҳ: Демак, умрада ҳам худди ҳаждаги каби эҳром боғланади ва ҳажга эҳром боғлаган кишига ҳаром бўлган нарсалар умрага эҳром боғлаган кишига ҳам ҳаром бўлади. Ушбу ривоят қаҳрамони каби тўн кийиш, соч-соқолни бўяш каби ишлар шулар жумласидандир.

«Ҳадис ва ҳаёт» китобининг 10-жузи

